

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Український Робітничий Союз, інкорпорований в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Укр. Роб. Домі, на ро. вулиці Прічард і Макгрегор, у Вінніпегу, Ман. М. Попович, секретар.

ВІДПЕКУЮТЬСЯ БЕЗРОБІТНИХ.

Найкращою ознакою економічного і торговельного безладдя та "тяжкого часу" є безробіття і банкруцтва. Це вірне мірило стану економічного і торговельного життя кожної країни.

Як не старалася буржуазна преса на одних своїх сторінках малювати рожевими красками економічні і торговельні умовини, що зараз панують в Канаді, то на других вона-ж таки сама освітлює їх зовсім инакше.

В кожному числі, кожної буржуазної газети, оповіщається численні банкруцтва, більшого й меншого значіння. Чи-ж з добра та великого успіху банкрутують всіма фінансові, торговельні, а то й індустриальні підприємства? Чи тому, що може за багато в них покупок, "костюмерів", або за багато замовлень на ринки збуту? Не від їди умирає чоловік з голоду, а тоді, коли немає що їсти.

А про безробіття та безробітних теж пишеться в буржуазній пресі що дини. Ні того безробіття, ні безробітних не відумали більшовики-комуністи, ані не намовили вони капіталістів, щоб ті викликали безробіття, а робітників, щоб стали безробітними. Проте безробітних нараховують в Канаді під цю пору на сотки тисяч, а центральний комітет Товариства Безробітних в Торонто каже, що всіх безробітних в Канаді є близько мільон.

І говорять про безробіття скрізь і всюди: і в міських радах, і в провінціальных та домініальных парламентах, і в пресі, і в церквах, і в добродійних товариствах, і в трейд-юніонних організаціях, і в політичних партіях, словом — по всім усюдам, але безробітних з цього користі як не було так і немає. Ні роботи, ні удержання балька ця їм не дає і не дає.

Звичайно, безробітним повинна зайнятися влада і дати безробітним працю або удержання. Але яка влада? — питають "масть їмущі". Міська влада, як от у Вінніпегу та Торонті, каже, що вона вже досить допомагає безробітним, нехай вже ними заопікуються провінціальные та домініальные правительств. Провінциальные правительств кажує, що їм теж вже досить того клопоту з безробітними, нехай ними клопочуться муніципалі та домініальные правительств, а вони, мовляв, може теж чим небудь дещо допоможуть. Домініальне правительств заявляло просто й твердо, що воно зовсім не дасть нікої фінансової допомоги, бо це не його справа. Ще й на так званий британський північно-американський закон покладається, який ніби-то каже, що безробітним повинні допомогати муніципалі і провінції.

Найдивніше становище в справі безробіття заняло домініальне правительств, яке в першу чергу, як що не одиноким має обов'язок цю справу зайнятися і її зарадити. Але... це-ж справа безробітних злидарів, то хто на них зважає.

А безробітні посилають делегації то до одного уряду, то до другого і всі їх відпекується. Знали їх підчас війни, коли треба було арматного м'яса на війну та робочих рук до фабрик амуніції. Тоді силою тягли, куди кого треба було. А тепер... тепер не треба їх більше; бо підприємці й так мають за багато товарів, на які немає ринків збуту, то вони, як "вільні горожане", можуть собі свobodно йти з голоду подохнути.

Про це й не слід так твердо говорити, бо це називається більшовицьким поширюванням незадоволення серед "задоволених" безробітних горожан.

ДОБРОБУТ НЕ СПІШИТЬСЯ.

Скільки то не вихваляються заподадливі буржуазні опікуни суспільства, що добробут от-от приїде і всім злидням та недостаткам настане кінець, а він чогось не спішиться. Від закінчення війни потішають населення його приходом, підраховують час його візиту, розмаловують в своїй пресі надійними, оптимістичними красками часи його майбутнього панування — а він не їде.

На всякі нарікання, на кецький "бізнес", на недостатки, на безробіття, на фермерські заидні, одну раду вичитуємо в буржуазній пресі: Запросіть, добробут їде! Він вже недалеко, вже на вуллі нашої вулиці.

А добробуту як нема, так нема. Забарився, чи нема йому за чим йти — він не спішиться.

А скаже хто, що це звичайнісінький обман, що капіталістична господарка до того дійшла, що про добробут для більшості населення й мови не може бути, на нього закричать: більшовик, проклятий комуніст, що наважився наш добробут зруйнувати, інституції повалити, релігію нашу знищити. Депортувати його, бузвувати і т. д. і т. п.

Люде, годовані обманом, приймають все те за добру монету. Хоч добробуту того й не видять, хоч многи куєки хліба жадобні, а проте готові вкaмiнувати того, що їм говорить правду.

Розуміється, що теперішнє положення не зміниться, недостатки та нужда не вменшаться і добробуту того ніхто не побачить до той пори, поки люде не вирвуться зпід впливу обману. Поки не побачать дійсності такою, якою вона зараз є. Поки не стануть думати власним, а не чужим розумом, поки не відкинуть всякий страх та не візьмуться за викорінення причин теперішнього суспільного лиха.

ПРИЕДНУЙТЕ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ДЛЯ "У.Р.В."

Несвідомий робітник завжди безрадний супроти всяких обманів та шахрайств, що провітають в капіталістичному ладі, тому й паде беззастановно їх жертвою.

Зробити його читачем "Українських Робітничих Вістей", а вони допоможуть йому стати розумною і свідомою людиною. За це він завжди буде вам вдячний.

НЕПРИЄМНА ІСТОРІЯ ПИСЬМЕННИКА.

Давно вже агадувалося в пресі імя великого письменника, національного героя, мало що не комуніста, Володимира Винниченка, героя дня з часів Центральної Ради і Директорії на Україні, коли він "душу і тіло" по три рази на день клав за "самостійну", а на розказ французького полковника чкурнув з Директорії до Відня в Українську Комуністичну Партію.

Після всіх галастих сповідів, скоків від укапістів в єдиний національно-гетьманський фронт і навики, Винниченко зник з політичного оводу. А зі смертю "Нової України", коли батько Масарик відмовив субсидій, зник Винниченко і з літературного оводу.

Просто — був Винниченко і не стало Винниченка.

Купив собі Винниченко розкішну віллу в околиці Берліну, в суєвистій Шкорпадської і зажив мистецьким життям письменника, борця за "народну справу".

І жив би собі і був би собі. Так от же той — не дадуть. Іздив колись роботу, біду завжали доганяв; осів — біда його догнала. Та ще й не в найбільшій, але в царстві Еберта-Шайдемана.

Справа в Німеччині мається ось як: в передмістях Берліна істнує закон, який забороняє людині займатися більше помешкання, чим той закон приписує. Так, що навіть німецька буржуазія каже, що неможна на одній особі мати цілі палаци, а другий спати під тинном.

Прийшов той закон до письменника, мало що не комуніста, Винниченка, оглянув його помешкання і сказав: "Завелике навіть для такого великого чоловіка, як ваша особа... Прийміть до себе ще одного мешканця".

Обурився "великий чоловік".

"Хто, я? Мало що не комуніст, мало що не гетьманець, що власним коштом набув собі відповіді моєї особі помешкання — маю приймати до себе квартиранта?"

"Слухайте, товаришу мало що не комуністе, — перекоував Винниченка німецький закон, — прийміть до себе в помешкання не когось там зарманого робітника, але... високого урядовця".

Надаремно доводив Винниченко, що йому ніж не можна відспити нікому ні одної кімнати, навіть самому президенту німецької республіки, бо він, Винниченко, саме тепер пише один дуже великий, дуже історичний і дуже протибільшовицький роман, який має поводити радянську владу, і для писання цього роману йому треба якнайбільше помешкання з кімнатами в низу і на поверхх, — доказував, перекоував, обурювався, пригадував, що він голова Директорії, нічого не помогло. Навіть протибільшовицький роман не поміг. Німецький закон стояв при своєму.

"Завелике помешкання навіть для голови директорії, мосьпане... Прийміть мешканця".

Тут вже обурення Винниченка перейшло всякі границі... Він продав віллу і переїхав на мешкання з Берліну в Париж.

Що сталося з протибільшовицьким романом — невідомо. Мусій.

ЛІКВІДАЦІЯ УКАПІСТІВ.

Про ліквідацію Української Комуністичної Партії (УКП — укапістів) на Україні читаємо в харківських "Вістях" слідууючу статтю:

Останніми часами біло-емігрантська преса не мало уваги віддавала так званий "Українській Комуністичній Партії", а бо, як ми їх простіше звали, укапістами. Навіть такі газети, як "Рух" — орган правого крила російських кадетів, ідеологів російського імперіалізму, нещадних до всякого роду інородиць — і той метав рому проти радянської влади з приводу "утисків", які та чинить нещасним "захисникам українських національно-визвольних ідей". Ми знаємо, як кадеї і близькі їм російські есери та меншовики розвзували національне й колоніальне питання. Знаємо, що від їхнього розвизання трищали кисти у кожного робітника й селянина, що, тим паче, не належав до "великодержавної культурної нації". І коли ініціалом зацікавила дула У.К.П. — ні для кого не було секретом, що справа тут не в національності.

Міжнародна реакція думала, що УКП можна буде використати, як форму організації протирадянської опозиції і, форму зосередження контр-революційних сил. Це нічого, що форма ця була би національно українська (та ще й "комуністична") противна ідеї великої нещадної єдиної російської тормі народів. Аде-ж ніхто ніде не міг би серіозно, без сміху, говорити про можливість державности, організованості укапістами. До того-ж буржуазні політики прекрасно вміють "реорганізувати" всяку революційну на словах державну владу, аби тільки вона не мала звязку з широкими народними масами. Так "реорганізована" була Центральна Рада У.Н.Р. — на єдиного нещадного зновельможного гетьманшину. Так реорганізована Директорія У.Н.Р. — на вірну польському імперіалізові отаманію. Чомуж-би от в міжнародній реакції й не витратити яких дсятка шпальт будуеться віляна країна вільних робітників і селян. Ще не всі рани від колоніального

3 міжнародного робітничого руху

КОМУНІСТИ ПЯТНЮТЬ ПОЛІТИКУ ПАРТІ ПРАЦІ.

З приводу сесії Центрального Комітету британської Комуністичної Партії в Бірмінгемі додатково повідомляється, що сесія ухвалила резолюцію, в якій п'ятує парламентарну опозицію Партії Праці й підтримує боротьбу комуністичного посла Саклатвали в палаті громад, вважаючи його за єдиного справжнього представника робітників у парламенті.

Далі ухвалено резолюцію, в якій комуністи стверджують про переконання про конечну потребу освідомити робітників, що тільки революційні виступи можуть ліквідувати капіталістичний лад.

Ухвалено також резолюцію, в якій зазначається потреба масової комуністичної партії, а також резолюцію солідарності між народами Індії, Єгипту й жертвами класової боротьби. Резолюція засуджує лівий Незалежний Партії Праці, що неправдиво висвітлює робітничу справу імперіалізму.

Вимагають скасування наказу про мобілізацію.

Профспілка транспортних і чорноробочих в Англії заявила, що вона підтримує залізничників у їхньому відношенні до урядового проекту про окремі запасні військові частини.

Відомо, що в північному департаменті є 300 партійних осередків.

З доповіддю про останній виступ т. Троцького виступив секретар ЦК французької компартії Семар і схарактеризував троцькізм, як дрібно-буржуазне явище, природне соціал-демократії.

ПРЕСА ПРО ЗВІЛЬНЕННЯ САДУЛЯ.

Ліва французька преса вітає звільнення Садуля й задоволено з його об'ясуванням Нуланса й Клемансо.

Права преса обурюється з приводу того, що Садуль наспівався в "більшовицькій об'явній промові" образити пам'ять Клемансо.

Орган компартії "Іманіте" заявляє, що Еріо поспішив закінчити справу, бо боявся розпочинати процес, який викрив би діяльність французької буржуазії за часів війни.

Звільнення Садуля є першим кроком до того, щоб припинити справу Садуля, Клемансо й Нуланса.

ЗБІЛЬШУЮТЬСЯ ЛАВИ БЕЛЬГІЙСЬКОЇ КОМПАРТІЇ.

Збори Центрального Комітету бельгійської компартії та представників спілки "Лицарів Праці" (революційна організація бельгійських гірників) у Серені (Бельгії) достановили, що профспілка "Лицарів Праці" мусить добиватися приєднання до реформістської профспілкової організації Бельгії, щоб оборонити там революційні методи. "Лицарям Праці" запропонується вступити по одиниці до бельгійської компартії.

В подовній січня відбувся з'їзд організації компартії північного департаменту Франції. Виявилось, що в північному департаменті є 300 партійних осередків.

З доповіддю про останній виступ т. Троцького виступив секретар ЦК французької компартії Семар і схарактеризував троцькізм, як дрібно-буржуазне явище, природне соціал-демократії.

В КРАЇНІ НЕВОЛІ І СЛІЗ.

ЗАХІДНО-УКРАЇНСЬКІ "АВТОНОМІСТИ".

У Східній Галичині та всюди на Західній Україні аж виступ від "автономістів"... Акт 14. березня 1923 року, яким антанта подарувала Східну Галичину польським панам, спричинив до народив "автономістичної" платформи й серед галицьких трудовиків. Що правда, так званий "Народний Комітет", стріпувши опір серед галицьких навіть дрібно-буржуазних має, запехав "автономію", одначе послідовники "автономії" ще не переленили.

Своє "автономістичне" обличчя показав наостанку й перший голова української парламентарної репрезентативі у варшавській союмі. У варшавському часописі "Робітник" з тієї нагоди ось як це й вихваляється він. (Дипніс ч. 304 від 6. XI.)

"Не могу дивитися в сторону Росії. Не боюсь, що закладуть мені у готелство. Бо коли власний сойм, власна адміністрація, власне військо та шкільництво має бути угодством, то я є угодовець. З тим поглядом був я в Українській Кюбі в меншості. Задля того-я й вийшов із Кюбу, щоб мати вільну руку для здійснення моєї програми".

Манування зажили. Ще далеко не скінчилася боротьба, яка не дозволяє розгорнути всі можливості нашої країни. Ще й промисловість і культура перебувають в стані, в кращому разі після військового (але завжди готового до нової війни) розташування. Це так би мовити і є те "царство примусу", з якого наша боротьба робить скок у "царство волі", про які говорив великий теоретик і урядовий пролетаріат. Але ми вже вийшли з стану колонії. І тому, розкриваючи укапістам двері до комун. партії, Виконком Комінтерну ще раз чітко й виразно підкреслив неправдивість погляду укапістів і всіх дрібно-буржуазних націоналістів у національній справі, ще раз дав лекцію дійсного інтернаціоналістського, революційного розуміння національного питання.

Ця лекція, наочною ілюстрацією якої є ліквідація не тільки УКП, повинна послужити на користь не тільки членам УКП, які входять в К.П.(б.)У., але й усім тим шарами нашого радянського суспільства, які не так давно стали і саме тепер стають до активної громадянської роботи під керівництвом комуністичної партії.

ПАНИ ЗАБЕПЕЧУЮТЬ СЕБЕ ВІД НЕСПОДІВАНКОК.

Адміністраційна комісія соймів відхилила пропозицію правих про запровадження виняткового стану на окраїнах. Ухвалено резолюцію п'ястовців, що пропонує урядові негайно вжити заходів до того, щоб забезпечити спокій на окраїнах та здійснити рівноправність мов з одночасним виселенням з території окраїн усіх тих, що не мають прав польського громадянства. Ця остання постановка ставить поза законом більшість населення, бо дістати права польського громадянства дуже не легко, затвердження ж цих прав залежить виключно від волі дефеэнзиви.

Він далеко чесніший за свого брата ріднесенного — Павла Васильчука, за Максимку з Чумаєм і навіть за пана секретаря Левчанівську!.. Ці люди зі своїми колегами теж годують: "не могу дивитися в сторону Росії".

Всі вони дивляться зазирають до польсько-шляхетського корита, виступаючи одночасно з опозицією до самого господаря того корита.

Тяжка доля тих українських євнин від політики!!! Тяжка, — кажемо: бо свиням доставляється по рилі. Осв кілька місяців тому назад той перший голова Кюбу на пленарному його засіданні бе в модру іншого вже голову Кюбу.

М. Лужкович. 1924. — 21. — XI.

ПРАЦЯ КОМУНІСТІВ НЕ ПОКОГЬ ПАНІВ.

Варшавська охранка дуже занепокоєна зростом діяльності в варшавських заводах. Відзначається велике розповсюдження комуністичної літератури.

В заводах відбуваються мітинги протесту проти заарештування Ланьцухого з вимогою звільнити його. В Варшаві поліція розігнала мітинг, що його зібрав посол Скрипа, і арештувала понад 50 робітників.

ПАНСТВО ЗАХИЩАЄТЬСЯ ВІД ПОВСТАНЦІВ.

Кресова комісія розробила законопроект, що за ним кожне село на кресах, повинно виставляти нічну варту, яка підлягає найближчому поліцейському посту. Мають виробити всю прикордонну смугу лісів і кушів, що перешкоджають боротьбі з партизанами. Ухвалено зробити сувору реєстрацію селян, що переселяються з одної місцевості в іншу.

ЧИТАЙТЕ НОВУ КНИЖКУ!

Кожний робітник і фермер повинен читати і знати

ПРО СУТЬ ТА ПРИЧИНУ ТУБЕРКУЛОЗИ.

Написав Др. М. Сисак. Ціна тільки 10 центів.

Заказувати слати до: UKRAINIAN LABOR NEWS, Cor. Pritchard and McGregor Sts., Winnipeg, Man.